

B r a m b a

evangeljske vere proti krivim usodkam spoznovaocem druge vere.

(Vzeto iz Česko-Braterskiga Věstnika čislo 30, I. 1850).

P r e d g o v o r.

Konec storiti, mnogim napadam, ki jih moramo pismeno in v cerkvah Bogu posvečenih, prestati, smo primorani razloček razglasiti, ki med evangeljsko in katolško cerkvijo obstoji, da se vsak prepriča, da smo tudi mi kristjani, ki Jezusa Kristusa, edino pot poznamo nebesa doseči. Mi z tim nazlanilam nobeniga ne želimo spreobertiti, ampak le mislimo hudobne mnenja, ki so o naši veri raztrošeni, zaverniti. Potov do nebes je več, in mi ko ljudje nemoremo več storiti, kakor božjo besedo spolniti in v smislu in po besedah z ljubeznijo do bližniga ravnati.

Evangeljska družba.

Razumen in razsvitljen kristjan se nikogar v človeškim društvu tako marno ne varuje, kakor prazniga prepira o veri. — Ne samo, da on sam nikolj in nikjer priložnosti k takimu prepiru o Bogu, o Kristusu, o veri, o svetih osebah in rečeh ne iše, ampak kadarkolj more, se odtegne in vogne besedam takih ljudi, ki o veri več

govoriti, ko misliti znajo. — On dobro vé, da tako pikanje in jalovo besedovanje nobeniga užitka ne prinese; on dobro vé, da oni med kristjani razdvojenje, jezo in zdražbo napravljajo, mnogokrat še slepe preganjanja in druge žalostne nasledke store. — Zato moder, če le more, rajši molči, če ne more molčati, z eno ali dvema kratkima besedama takimu prepíru konec stori, posebno ker vé, da je ta z njim se prepírajoča stranka tako zaslepljena, da se popraviti in lepšiga podučiti neče in na nobeni način ne dá. — Krivico bi storili takionu človeku, ko bi rekli, da svoje vere ne ljubi, da je mlačen v veri, ker se z svojim protivnikom o svetih rečeh tergati in prepirati neče. — Nikolj! On sam s seboj svojo vero pretresuje, on je o njeni resnici tako prepričan, da se za krik tacih zaničevavcev vere se ne zmeni, njihovo molčanje ni boječnost, ampak ponos, kateri se z nizkimi besedami in kletvami se oskruniti neče, in kateri čuti, da je previdnost boljši, kakor pa mnogo nepremišlenih besedi. — Mej tim, kadar na to pride, kadar je tega potreba, kadar to okolnosti velevajo, on od tega pravila umi edstopiti. — Kadar vidi, da kak zaničevavec celo vero gnjusi; kadar sliši, da se kaka druga stranka glavnih in podstavnih členov njegove vere dotika, da se kak zasleplen protivnik takim rečem posmehuje, katerih še ne razume; po tem tudi on zna svoje usta odpreti, po tem tudi on reče takim zabavliocem: „zakaj hudo v vaših sercih mislite, tu je pripravljen za svojo vero in dušo vse dati, svojo vero, svojo čerkev hudobnih sovražnikov varovati in neprestrašeno braniti. — Tako je storil J. Kristus, gospod, naš učenik in odrešenik proti pismoučenim. — Kristusje vidil terdno vero pri mertvoudnim in mu je rekel: „Zaupaj moj sin, tvoji grehi so ti odpušeni.“ — To pa se je pismoučenim po njih mislih malo zdelo, in bolnik je imel malo, če je

miel samo zaupanje, in Kristus sam je malo storil, ko mu je rekel: „Zaupaj moj sin“! — Oni so kaj več pričakovali, oni so se nadjali od ene strani molitve, obljub, darov in drugih judovskih ceremonij; od druge strani se se nadjali čudežev, prikazen. ali saj skrivnost, dolgiga pripravljanja in raznih praznih zdravil, ko tega niso razumeli, so godernjali čez Kristusa, da Boga preklinja. — Pa Kristus se je takimu zaničevanju možko vstavljal, ki so ga nanj hotli navaliti, tako sicer, da je množica to vidši na zadnje se čudila in Boga hvalila. — Kar se je samemu Kristusu in unimu bolniku prigodilo, to se v časih tudi nam pripeti. Tudi okolj nas se znajdejo, katerim naša vera ni po volji, koji naše evangeljske vere ne razumejo, pa vonder v nji zaničljivo govore, rekoši, da je prazna in revna, in da mi v naši cerkvi, v naši veri nič nimamo. — Proti takim zoničljivim novim pismoučenim se čemo oborožati, ko prevdarimo: Kako se moramo proti takim ljudem zadržati, ki nam pravijo, da v naši veri nič nimamo!

„Vi evangeljci, — saj nimate nič v vaši evang. veri, vašo cerkev nima ne tega ne uniga, v vaših cerkvah ni nobeniga bleska viditi, na vaših oltarjih ni nobene lepote, pri vaših božjih službah ni bobnov in trobent, vi nimate svetnikov, ki bi za vas Boga prosili, ne škofov, nadškofov, ne procesij, ne streljanja, ne bander, vi namate maše, svetiga olja, sv. vode itd. —

Kdo iz med vas ni slišal velikokrat takih besed, posebno od naših rimsko-katolških bratov in sosedov? In kdo ne vé, koljko je na teh besedah ležeče, koljko evang. duš je že s takimi besedami zapeljanih koljko v dvom pripravljenih, koljko v nevarne mreže zamotanih ali clo k'odpadenju prignanih bilo, ko so slišali, da v naši veri nič nimamo? Pa kako krivo in hu-

dobno je to očitjanje, ki pride od hudobnih ali pa priprostitih in neumnih ljudi, ki v naši evang. veri nobene znanosti nimajo. — Tode mi imamo v naši veri dosti. — Mi imamo v naši veri.

1. Pred vsemi Boga, in sicer tako, kakor on sam od pametnih ljudi poznán in spoznan hoče biti, ko zapoveduje: „Zraven mene ne smeš drugih Bogov imeti, ti si ne smeš nobeniga obraza in nobene podobe narediti;“ ko pravi: „Svojiga Boga moraš moliti in njemu samimu služiti!“ — Mi spoznamo in častimo tega Boga ne po judovsko ampak po kristjansko. — Judje so nekdaj gospoda skoz poste, kadila, obljube in druge dolge ceremonije častili. — Jez. Kr. pa je temu konec storil in ukazal, Boga v duhu in v djanju spoznati, h katerimu se kakor otroci k svojimu očetu približati smemo; nam ni treba k služabnikom ali služabnicam božjim s našo prošnjo se obrniti, ampak k Bogu samimu; mi se ne klanjamo kamnam, ampak temu, ki je kamenj vstvaril, mi ne molimo k svetim ampak k naj svetejšimu. Mi ne obetamo našimu Bogu mire, aloe, in kadila, ampak mi obetamo dražejji reči, pravico, blagost in pobožnost. — O temu Bogu mi verjemo, da je duhovno, naj čistejši bitje, kateriga noben malar malati, noben risar narediti ne zna, ker je neskončen, neviden, pa vonder vseveden in vsepričejoč. — Ta Pog redi in ohrani sam celi svet, vse stvari in vlada; on sam zapoveduje morju, ognju, vremenu in vsim življem. — Če se kaj vžge, on nepotrebuje nobeniga svetiga služabnika, ki bi šel in gasil, ker on je vse v vsim; „on reče, in se naredi, on ukaze in postane.“ — Mi verujemo, da ta Bog človeške rodove od stopne do stopne, od veka do veka k zmiraj večji popolnosti pelje, zmiraj čistejši spoznanje, zmiraj popolnejši pravico uči, da pri svojim častenju ne praša: Ti kristjan, koljkokrat si se z vodo poškröpil? koljko svetilnia in sveč si k

moji časti požgal; ampak rajši: koljko koristnih znanost si si pridobil, koljko bližnimu dobriga storil, s koljko čednostimi si se okinčal? koljko ljudi si od temote, zmote in prazne vere osvobodil. Mi verujemo o temu Bogu, da on ne pozna nobene samovladajoče cerkve, da on ne dela razločka med starovercem in novovercem, ampak da mu je v vsaki cerkvi, v vsakim naródu, kdor sega boji in pravico zkazuje, prijeten. — Glejte takiga Boga imamo mi. — Kdo nam tedaj zamore očitati, da mi nič nimamo, nič ne verjemo? Mi imamo dalej.

2. Kristusa, kakor najvišjiga mojstra in gospoda naše cerkve, kakor učenika, odrešenika in zveličarja sveta. — Veliko kristjanov z druge strane nam tudi to očitajo, da nima naša cerkev nobene vidne glave nad seboj, nobeniga takiga najvišjiga oskerbnika in sodnika cerkve, ki bi nad vsimi učeniki in poslušavci gospodoval. — Reči moramo, da nimamo, ali prav za prav imeti nečemo nobeniga Rimskiga očeta, kterimu bi noge poljubovali. — Se ve, da nimamo visokih služb in naslovov za cerkvene in duhovne osebe, mi nimamo papežev in kardinalov, škofov in nadškofov v smislu novih časov, ne prelatov, priorov in guardianov, tode imamo ediniga eniga, ki na veke tukaj stoji imamo eniga, kterimu je „Bog dal ime nad vsemi imeni, pred kteriga imenam se vse imena v nebesih in na zemlji uklanjajo.“ — In kdo je to? to je naš gospod in odrešenik J. Kr. tisti, ki je svojim učencam in poslušavcam rekel „Vi se ne imenujte mojstri, eden je vaš mojster J. Kristus. — Ta naš gospod in mojster in glava naše cerkve je sicer neviden, pa vonder verjemo v njega, ker je tudi Bog neviden in človeška duša je nevidna, pa vonder verjemo eno ko drugo. — Kteriga bi si raji gospoda cerkve izvolili, tega, ki je iz neba prišel, ali takiga, ki je zemeljske, slabe in umerjoče nature? —

Kterima gospodu bi raji pokorni biti? temu, ki sedi na desnici božji, ali temu, ki sedi na lesenim s človeškimi rokami narejenim tronu? Kdar vam kdo poreče: Vi evangeljci nimate papežev, svetnikov, zastopnikov in posrednikov, mu recite: Mi imamo Kristusa, ki je naš srednik med Bogom in ljudmi. — Kdar vam bo kdo očital: Vi evangeljci (ne vidite vaše glave, vašiga gospoda) nimate ne pušavnikov ne mnihov, povejte mu: Mi imamo Kristusa, ki takih ljudi nikolj vstanovil ni. — Kdar vam kdo poreče: Vi evangeljci ne vidite vaše glave, vašiga gospoda in mojstra s telesnimi očmi, recite mu: Mi imamo Kristusa, ki je rekel: Srečen, ki ni vidil, pa vonder verje. Mi imamo.

3. Cerkev in vso pripravo k službi b. . . — Vse kar braz vere in pohujžanja v kristjanski cerkvi stati sme, to so dovolili vstanovitelji (reformatorji) naše cerkve.

V evangeljski cerkvi vidimo oltar, mizo gospodovo edinimu pravimu Bogu posvečeno, slišimo glas orgeljni, naše duhovne pesmi spremajoči; tu slišimo serčne pesme in molitve po tihi družbi se razlegati, in vse, kar se s pametjo in vero zjediniti da se v evangeljskih cerkvah znajde. — Če vam kdo očita: Vi evangeljci nimate v cerkvi malanih obrazov in podob, nobenih postav in kinčev, mu odgovorite: Mi imamo rajši čiste bele stene, kakor pa žalostne veči del obrazam raznih mnihov in kervavih mučenikov podarjene, Kterih pogled v čutiljivih dušah strah in gnjus obuduje. — Obrazi v cerkvah, ki so nedolžni in po pravilih lepote narejeni, bi mogli veri koristni biti. — Tode Rafaelov, Rubenov, Ticianov in drugih glasovitih malarjev je tako malo na svetu, da proti enimu obrazu v cerkvah, na ulicah in v mestih 10—20 revnih in slabih podob ugledamo, ki oko razžalijo in serce k višim občutkam ne poozdigujejo. — V evang.

cerkvah gospoduje pri b. službah veči tihost in red; tu je vsak pri miru, ali bi saj imel pri miru biti od začetka notri do konca; tu ne obračamo oči na podobne, na zlato in srebro, postave in bliščeče reči, ampak na božjo besedo. — Tu se pazljivost ne moti od zvonajnih reči, ampak se z znotrajnimi dušnimi zadevami peča. — Drugi kristjan pride do cerkve, pogleda, pomoli, in jo vun potegne v sredi božje službe. — Evangelje pa se vsiga vdeleži, kar se v cerkvi godi. — Za obhajanje teh služb božjih imamo mi neke dni in čase, namreč mi imamo:

4. Nedelje in praznike. Mi praznujemo vsak sedmi dan, o katerim je Bog to zapoved dal: „Pomni, da boš praznik praznoval.“ — Mi praznujemo v spomin gospoda Jezusa tri praznike v letu, namreč: Božič, Veliko noč in vsih vernih duš dan, kakor so jih že prvi kristjani o času apostelnov ustanovili in obdržali. — Tode m. lj. v Kristusu, to je ravno kar nam nhši kristjanski sosede naj večkrat očitajo, da mi pre malo praznikov praznujemo. — In mi ne tajimo, da še polovico manj praznikov ne posvečujemo, ko oni. — Jeli to prestop, je li greh? Nikoli, ker tako bi bili tudi Kristus in apostelni grešili, ki niso nobeniga od papeža ustanovljeniga praznika posvečevali, se nič od njih vedili niso. — Prazniki od tako imenovaniga sv. Janeza Nepomuka notri do sv. Floriana, od sv. Lucie notri do sv. Magdalene so čisto človeške ustanovitve in znajdenja. — Je li morebiti natanjčjiga pretres ovanja treba, da spoznamo, da ti prazniki lepimu zadržanju in veri več škode ko dobička prineso. — Mnogo praznikov praznovati, je lenobi in postopanju naj bolj vstreženo; taki v časih praznovane sv. dnovi so bili priložnost k velikim razujzdanostim in pregrešnim kratkočasovanju; tu kristjan kamaj eno uro v cerkvi ostane, drugi čas pa pri zapravljivih igrach, kakor kvar-

tah, čene do v pijanstvu in požrešnosti potrati. — Zatoraj se najdejo kraji, ki so zavolj pogostiga praznovanja revni postali, ker je bilo zavolj tega poljedelstvo in gospodarstvo zanemarjeno. — Zatoraj je evangeljska cerkev modro ravnala, ki je to težko breme z sebe vergla, število praznikov zmanjšala, in tako med kristjani k večji marljivosti natanjčnejšemu posvečevanju praznikov pripomogla, tako da njeni izgled že drugi ne-evangeljski kraji posnemati začenjajo. — Krivica je tedaj, če nam taki ljudje očitajo, rekoč: da mi v naši veri nič nimamo. Mi imamo

5. Zakramente, in sicer toljko, koljkor jih je sam zakladatelj keršanske vere vstanovil, namreč dva: Kerst in gospodovo večerjo. — Pri prvim zakramentu (svatosti) tudi mi Kristusovo zapoved spolnimo: Projte po celim svetu, učite vse narode, kerstite jih v imenu Očeta, sina in sv. duha. — Tudi naši otroci stopijo zkoz kerst v keršansko cerkev; tudi naše otroke obetamo in posvečujemo že pri njih rojstvu Bogu; tudi naše otroke podučujemo in potverdujemo že v njih mladih letih v keršanski veri; tudi botri se zavežejo in obljubijo pri tej priložnosti, da čejo skerbeti, da bo keršansko dete podučeno. — Pri drugim zakramentu obhajamo tudi mi spomin dobrih del, ki nam jih je Kristus s svojim življenjem, učenjem in smertjo skazal, ko je rekel: „To storite v moj spomin.“ — Tudi mi se pripravljamo k vrednimu zavživanju tega zakramenta s pokoro in poboljšanjem življenja, tudi mi slišimo vesele besede gospoda: „Zaupaj moj sin, in tvoji grehi ti bodo odpušeni.“ Tudi mi obhajamo pri tej mizi zvezo ljubezni, enakosti in bratinstva med vsimi stanovi in ljudmi. — To vse ima, stori in tirja evangeljska cerkev. — Res je, da mi nimamo tako veliko zakrameniov, ker jih Kristus ni več ostanovil. — Pokora ni zakrament sam zase, ampak dolžnost. —

Birma ni zakrament, ker te besede Kristus ni nikolj ne izrekel ne slišal; zakon in mašnikovo žegnovanje nista zakramenta, ampak stan in navada cerkve; posledno olje ni zakrament, ampak človeška navada, ktere niso ne Kristus, ne apostelni, ne prvi Kristjani imeli. — Keršanska vera je dva zakramenta vstanovila, in mi oba verno deržimo. — Mi imamo

6. Nebesa. Mi imamo v naši veri prihodno življenje in nevmerjočnost duše; mi verujemo, da se nam potem življenju drugi blagoslavenjši in večni svet odpre. Telo se v prah spremeni, duša pa pojde na tisto mesto, ki si ga je na tem svetu zaslužila. — Kar je kdo na tem svetu sejal, to bo v nebesih žel. — Dobre čaka zveličanje, hudobne pa nepokoj in trepet vesti. — K dobrim poreče Kristus: „Priditi k meni in posedite nebeško kraljestvo, Ki vam je pripravljeno od začetka sveta.“ — Hudobnim pa poreče: No poznam vas poberite se od mene hudodelniki.“ — To imamo mi za člen in zapoved naše vere, kakor je iz ust samiga odrešenika prišlo. — Keršanska vera ne pozna tretjiga mesta po smerti, ali tako imenovaniga očistenja ali vie, ona ne pozna četertiga mesta za nekeršene otroke; ona ne pozna maše za duše mertvih; ona ne pozna tavžent drugih znajdb, ktere ni duh božji, ampak človeška domisljivost zmislila. — Pobožni in čisti človek nobeniga očišenja ne potrebuje, hudobni, nečisti, se bi bil mogel v tem življenju očistiti. — Zatorej imamo od drugih bližji, krajši in varniši pot do nebes; mi ne plačujemo denarja za duše mertvih, da bi ložeji iz ognja vsle, zakaj te so v božjih rokah. — Mi učemo, da pot do neba ni pusta, ne odpustki, ne roženkranc, ne žalostno, leno, kloštersko življenje; ampak pobožnost, blagost in dobre delpeljejo v nebesa. — Glejte to zapopada naša evangeljska vera. — Kako nam zamorejo tedaj naši protioniki očitati, da mi nič nimamo? Nič nimamo? in

dela

kaj bi nam odgovorili, če jim dokažemo, da imamo v naši veri več od njih? Mi imamo so pismo in svoboda ga brati, ktere oni nimajo; mi imamo živo, prirojeno besedo pri službah božjih, ktere oni nimajo, mi imamo poterplenje s drugimi, kterigo oni nimajo. — Pravim da imamo več od njih, ker imamo.

7. Sv. pismo, kakor božji studenc, iz kteriga našo vero zajemamo. — To so za nas bukve vsih bukev, s kterimi se nobene druge človeške bukve primeriti ne dajo, ker vso vero na tanjko in popolnoma obsežejo. — Drugi kristjani tega zaklada nimajo inga do ne poznajo; med evangeljci pak v vsaki hiši saj eno sv. pismo, saj eni Novi zakon najdemo. — Drugi kristjani imajo legende, (t. j. popisane življenja svetnikov) kronike in litanije, ktere so ljudje napisali. — Drugi kristjani se postarajo in vmerjejo, brez da bi bili sv. pismo kterikrat v rokah imeli; med evangeljci pa vidimo že otroke sv. pismo brati in učiti se. — Resnica je tedaj, da imamo več od njih, ker imamo še

8. Kelh pri sv. večerji, kteriga oni nimajo, saj ljudstvu ga splošno k vživanju ne podajajo, desiravno v sv. pismu stoji: „Ko je povečerjal, je vzel kelh in rekel: Pite vsi iz tega kelha,“ ne samo duhovni ampak tudi posvetni ljudje. — Mi vživamo tedaj gospodovo večerjo pod obema podobama, tako, kakor je Kristus zapovedal; oni pa vživajo samo pod eno tako, kakor so si veliko stolet po Kristusu ljudje zmislili. — Mi imamo tedaj celo in popolno gospodovo večerjo, oni pa samo polovico. — Naša vera tedaj več zapopade, kakor pa vera teh, ki nam očitajo, da nič nimamo. Ker imamo v nji

9. Prirojeno materno besedo pri vsih božjih rečeh in opravilih, ktere oni nimajo. — Mi hvalimo Boga v takim jeziku, kakoršniga nam je sam Bog dal na pot življenja; oni v takim, ki ga jim je dal neki ajdovski

narod, namreč Latinci in Rimljani. — Mi beremo naše evangeljske tekste in epistelne v živim, vsakimu poslušavcu razumnim jeziku, oni v mertvim, oni v mertvim, kteriga samo učeni ljudje razumejo. — Pri naših božjih službah, pogrebih mora vsak peti in moliti, in vsak besedo razumeti; kjer je pa tuja, nerazumljiva beseda, tam ravno takim nič ne koristi, ki naj bolj podučjenja in tolažbe potrebujejo, namreč splošno in prosto ljudstvo. — Kaj to ni velika prednost evangeljske cerkve. — Še eden zaklad imamo

10. Poterplenje z drugimi, s katerim se oni ne morejo ponositi. — Evangeljska cerkev vsako vero pri miru pusti; ona nobeni stranki ne očita, da ima veliko ali malo v veri, ona nobeniga z zvijačo k sebi ne vabi, zavolj vere nobeniga ne preganja, nikogar ne muči, si nikogar ne žeti podvreči, se nobenimu ne sili; ona svoje vere ne prodaja za denar in čast, za hišo in blago. — Kdaj ste slišali, da bi bila evangeljska cerkev materam otroke jemala in iz rok tergala, da bi bila kristjane zavolj vere v ognju pekla. — Berite evangeljsko zgodovino od Lutheroviga časa do tega leta, in le ene tako grozne prigodbe ne bote najdili. Kaj pa druge cerkve? Mili Bog! odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo, tu najdemo prigodbe, da je en sam papežev preganjavec (Torque Mada) na enkrat 100.000 ljudi mučil, davil in v nesrečo pokopal; tu najdemo v sdajnih časih, v naši domovini, v mestih in vaseh prigodbe, da so bili nekteri po veliko let zavolj prestopka k drugi veri nevsmiljeno preganjani. Če kdo poreče: „Vi evangeljci nimate nič, mu recite: mi imamo poterplenje, s katirim, če bi prav družiga nič ne imeli, samo v njim veliko imamo. — Kadar vam kdo poreče: Vi nimate verig, ječ, inkvizicije, bričev in rabeljnov; mu odgovorite: imajte vi tako pregrešne reči, mi naše roke nečemo z nedolžno kervijo oskruniti, mi mamo tiho

poterpežljivost, kakor nam naša vera veljeva, ko pravi: Bodite složni kakor bratje in sestre, ko veli: Ljubi bližniga, kakor samiga sebe. — Tako glejte! drage evangeljske duše tako se moramo braniti ljudi, ki nam vedno očitajo: da mi v naši veri nič nimamo; recite jim s Kristusom: „Zakaj vi v vaših od nas slabo mislite“? — Mi imamo veliko, mi imamo vse, kar se keršanski veri prileže. — Mi imamo Boga, Kristusa, cerkev, nedeljo, praznike, zakramente, nebesa; mi imamo več od vas, mi imamo sv. pismo, mi imamo kelh pri gospodovi večerji, prirojeno, razumljivo besedo pri božjih službah, poterpežljivost, ljubezen in to sicer tudi do vas. — In to je zadosti na pot prihodniga življenja. — Tak človek bi bil nespameten, ki si bi več na pot jemal, kakor potrebuje, katerimu bi ena palica ne bila zadosti, ampak bi dve, tri v roko vzel, kateri bi svojo torbo ne samo z denarjem in živežem, ampak še z kamnjem, drevami in drugim nepotrebni bremenam obtežil. — Tako je tudi z vero; mi ne smemo vere na vallo meriti, ki sdaj daljši, sdaj krajši, tudi je nepotrebno pretresovati, v kateri se več ali manj ceremonij znajde. Vero moramo vagovati na vagi razuma in sv. pisma. — Nekatera vera zna od zvonaj majhna biti, od znotraj pa velika, draga in imenitna. — En majhin košček zlata več plača, kakor velik kup smeti in kamna; dva, trije zdravi in rodovitni drevesa so lepši, kakor cela gora suhih in gniječih tramov in ternja; majhina njiva polna čiste pšenice več zda, kakor celi grunt kokalja in pljevela. — Tako je tudi z vero. — Sami razsodite katire službe so Bogu prijetniši, taka, kjer je streljanje in svečava, ali taka, kjer je tiho in skesano serce, kjer je pokorna in pobožna misel, ki pravi: „Slišiš gospod moje besede, ozri se na moje bitko žalovanje.“ — In zavolj tega čislajmo iz celiga serca našo čisto, pravo vero — Zagovarjajmo

jo modro in možko proti nespametnim zaničevavcem, pa mi sami naše vere nikolj z drugimi ne primerjajmo, nikdar ne recimo: „Glej ti to imajo, mi tega nimamo, res je da nimamo pa tudi imeti nečemo, zakaj ko bi mi to imeli, kar drugi imajo, bi ne bili več evangeljci! Bodimo zadovoljni s tim, kar imamo, ne zavidi-
mo drugim take dobrote, ki bi nas ne osrečila. — Naj drugi delajo, kar hočejo, naj imajo, kar imajo, mi se deržimo tega, kar je našiga, kar je drago pridobljeno, namreč evang. resnice in prostosti, evang. prepričanja in zveličanja. Dobro je Luther rekel: Naj imajo zase, s tem nič ne pridobe, samo nebesa naj nam puste.

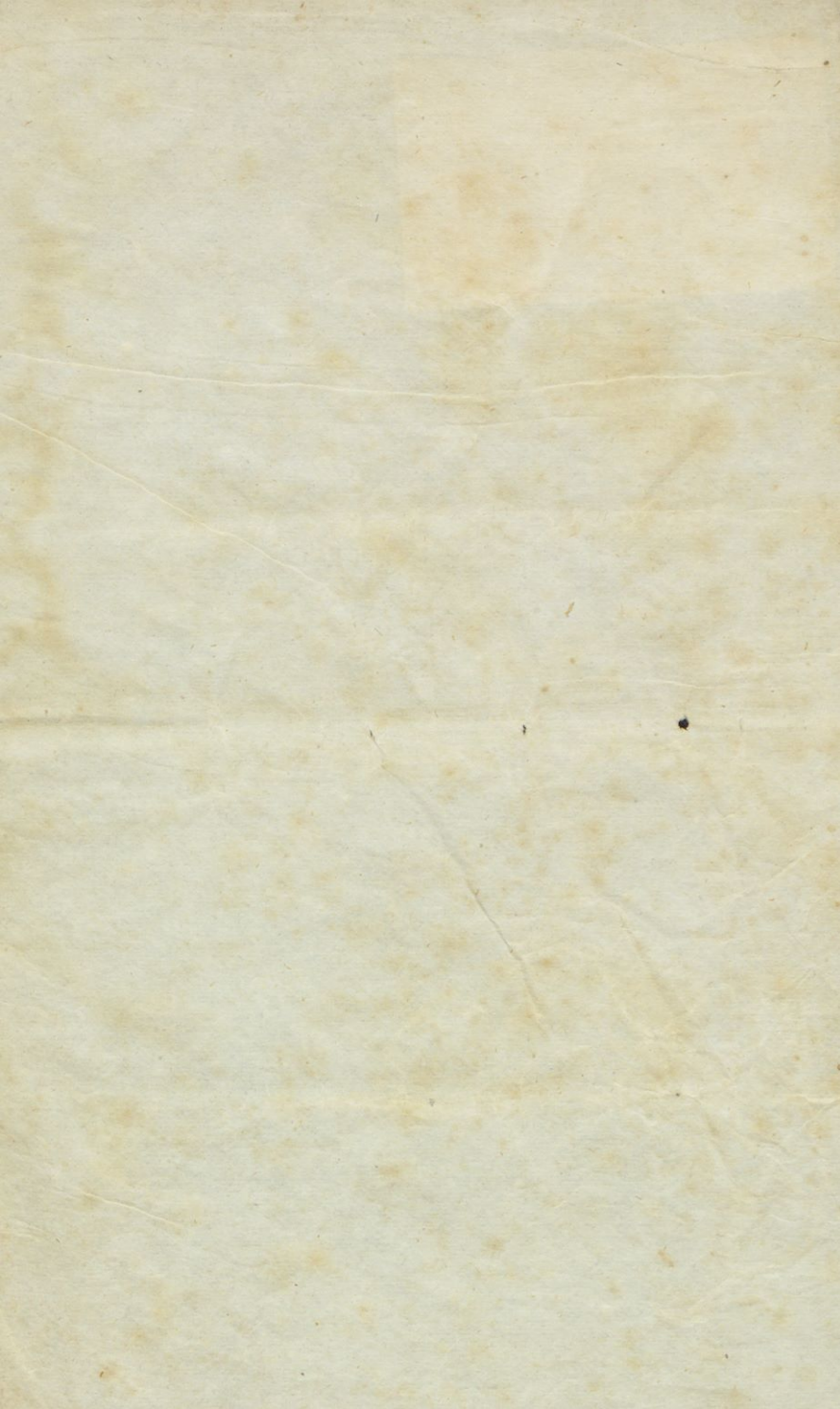

Na Dunaju (Beču) 1850.
Natisnil Ferdinand Ullrich.

is made in making this determination
 of the value for which it is to be
 subject to taxation. In the case of
 the estate of a decedent, the value of
 the property is to be determined as of
 the date of his death. In the case of
 a decedent who has died testate, the
 value of the property is to be
 determined as of the date of the
 will. In the case of a decedent who
 has died intestate, the value of the
 property is to be determined as of
 the date of his death. In the case
 of a decedent who has died testate,
 the value of the property is to be
 determined as of the date of the
 will. In the case of a decedent who
 has died intestate, the value of the
 property is to be determined as of
 the date of his death.

© NUK

Narodna in univerzitetna
knjižnica

00000445337